

■ VE VALENTÝNSKÉM TÝDNU, 17. února, vstoupí do kin romantická komedie V létě ti řeknu, jak se mám, pod níž je podepsán autorský tým divácky úspěšných filmů Všechno nebo nic a Příliš osobní známost. Režisérka Marta Ferencová obsadila řadu známých herců: Terezu Kostkovou, Jaroslava Plesla, Martina Hofmana, Soňu Norisovou, Jána Koleníka, Ondřeje Sokola nebo Simonu Babčákovou. ■ ČESKÉ DUO DVA vydalo hudbu k hororové počítačové hře Happy Game od proslulého herního studia Amanita Design. Temný soundtrack doprovází videoklip ke skladbě Let's Play, který vytvořil animátor Jaromír Plachý. DVA tvoří Jan Kratochvíl a Barbora Ungerová. Vydali alba Fonók, Hu a Nipomo, získali cenu Anděl a koncertovali v Evropě, v USA i v Austrálii. Se studiem Amanita Design spolupracovali již na hře Botanicula, za hudbu k této hře získali „herního Oscara“ v San Francisku. ■ KE 125. VÝROČÍ narození Josefa Sudka připravilo Uměleckoprůmyslové museum v Praze výstavu Návštěva u pana kouzelníka. Výstava připomíná dlouholeté přátelství fotografa Josefa Sudka a architekta Pražského hradu Otto Rothmayera. Obsahuje Sudkovy fotografie architektonických realizací na Pražském hradě, ale hlavně výběr z cyklů Procházka po kouzelné zahrádce a Vzpomínky, které vznikly v zahradě architektonické rodinné vily v pražském Břevnově. ■ KAREL HAVLÍČEK, jeden z nejúspěšnějších současných českých skladatelů, vydává druhé sólové album Spoken Black.

Havlíček je členem české indie kapely Southpaw. Jako skladatel se prosadil v Los Angeles, kde vytváří hudbu k filmům, seriálům, reklamám i televizním znělkám. Muzikou opatřil trailery k poslednímu Batmanovi nebo ke sci-fi Reminiscence s Hughem Jackmanem. Novou desku složil a nahrál na klavír s častým doprovodem symfonického orchestru a experimentální ambientní elektroniky. ■ KVŮLI PANDEMII se v roce 2020 konalo o polovinu méně hudebních festivalů než v předešlém roce a nejmiň za posledních dvanáct let. V roce 2019 v České republice proběhlo 224 festivalů, v roce 2020 jich bylo jen 114. Čísla z loňska nejsou známa.

_miš

BRNĚNSKÁ MUZIKÁLOVÁ ROMANTIKA

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO PŘIPRAVILO DVĚ ČESKÉ PREMIÉRY SVĚTOZNÁMÝCH MUZIKÁLOVÝCH HITŮ.

text Vít Závodský,
divadelní publicista

I U NÁS POPULÁRNÍ hollywoodský trhák z roku 1990 Pretty Woman se dočkal po osmi letech v Chicagu jevištní verze. Jednu z mnoha variací na příběh Popelky, tentokrát pouliční prostitutky z Los Angeles, která si empatickým šarmem podmaní tvrdého byznysmana, nastudoval Stanislav Moša s dirigentem Danem Kalouskem a výtvarníkem náznakové scény Christophem Weyersem s pochopením pro drsnou, humornou i sentimentální rovinu příběhu. Mírně rozdílné ústřední dvojice Vivian (Hana Holíšová, Svetlana Janotová) a Edwarda (Petr Gazdík, Petr Štěpán) zaujmou odlišnými akcenty v peripetiích svého vztahu, výrazné figury svižného tříhodinového večera vytvářejí Kristýna Daňhelová s Dagmar Křížovou

a Viktorií Matušovou (šlapka Kit) nebo Robert Jícha s Igorem Ondříčkem (Happyman).

Z filmové a televizní sféry je znám také syžet muzikálu Jane Eyrová, vycházejícího z románu emancipované Charlotte Brontëové. Pro broadwayskou premiéru (2000) jej napsali hudebník Paul Gordon a libretista John Caird, pro Městské divadlo ho přeložil, upravil i režisoval Petr Gazdík za sou-

činnosti dirigenta Caspara Richtera. V poetické výpravě Petra Hlouška se scho-dištěm na točně a pečlivých dobových kostýmech Elišky Ondráčkové Lupačové pojal osudovou lásku chudé guvernantky (opět Kristýna Daňhelová nebo Dagmar Křížová) k nešťestím stíhanému šlechtici Rochesterovi (Lukáš Janota, Lukáš Vlček) v působivě ponurosti, spoluvytvářené i metaforickými akcemi chóru.

MOJE POZORNOST JE MOTÝL

V ROCE 1853 SE NARODIL JAROSLAV VRCHLICKÝ. A JAKO 1853. PUBLIKACE VYŠLA V HOSTU DRUHÁ SBÍRKA BÁSNÍ TÍMA POSTOVITA MOTÝLÍ PAVILON.

text Radim Kopáč, literární a výtvarný kritik

MOC PĚKNĚ se to rýmuje: Postovit – ročník 1996, původem z Ukrajiny, s formativní zkušeností z Izraele a aktuálním domilem v Česku – je totiž stejně jako Vrchlický talent od pánaboha.

Kniha má několik částí a v jejich názvech je úplně všechno: Pravidla, Staré město, Cesta, Motýlí pavilon. Čili vlastní vidění a vlastní rukopis; nonšalantně promletá a vstřebaná básnická praxe minulých dekád; jasná vývojová dynamika, akční proměnlivost a pohyb subjektu napříč textem; a konečně fantazijní ráje, kaskády suverénně kolážovaných obrazů. Básník to na čtyřicetadvacáté stránce sbírky říká jasně: „stojím a dívám se / zajímá mě všechno okolo / ale ne na příliš dlouhou dobu // moje pozornost je motýl / uprostřed hořícího pralesa“. Těch zemí, co je

v jeho verších vyskloňovaných: zmíněný Izrael, ale taky Peru, Řecko, Madagaskar. Různé jazyky, kultury, společnosti, zkušenosti. A toho ohně v řádcích i mezi nimi: hořící slunce, hořící muž, elektřinou nabitá řeč, takzvaná električtina. Postovitovy básně prostě srší: nápady, tvůrčí energií, životem. Je to poezie vitální, hravá, spíš radostná, plná živlů; podobně jako Vrchlický na kraji osmdesátých let minulého století.

Motýlí pavilon je výjimečná kniha. Nad veškerou tou mladou, mladší i středně-generační veršovanou bídou, co se tady v poslední dekádě prodrala ke světlu, nad všemi těmi urputnými snaženci slova ční Tím Postovit o metr. Nesnaží se, prostě básní. Rychle nějakou cenu sem! Anebo radši ne... ■